

[Larsen-Ledet]

os på mere samarbejde mellem virksomhederne i Danmark og virksomhederne inden for hele EF-området. Nu drejer det sig om at tage fat. Der er et perspektiv i større frihed i samhandelen mellem EF-lande.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg har tidligere med korte bemærkninger haft lejlighed til at sige noget. Derfor skal jeg korte min tale af og koncentrere mig om den ene ting, således som jeg skabte forventninger om det før.

Jeg synes, det er meget glædeligt at se – som også ministrerne var inde på – at der er stor interesse for det i befolkningen, i erhvervslivet og blandt folk, der kun indirekte har med erhvervslivet at gøre. Det er meget, meget glædeligt. Derfor er det så vigtigt, at vi herinde er færdige med debatten, så vi har vore synspunkter, for vi bliver ustandselig spurgt ude i landet. Det er det, Centrum-Demokraterne har ønsket. Det er vort eneste formål med at bringe denne debat frem i Folketinget i dag.

Men i den debat – hvad enten den føres her, i EF-Parlamentet eller andetsteds – er der et spørgsmål, som man altid går meget let hen over. Det er spørgsmålet, som også var med i EF-pakken i sin tid, om det valutariske samarbejde. Der kom pludselig en idé om, at vi skulle have en fælles europæisk centralbank. Det har ikke noget med det at gøre. Det går uden om problemet. Andre siger, at vi kan indføre ECU'en som fællesmønt. Det er nemt, men det løser heller ikke problemet. Det afgørende er, at der føres forskellig økonomisk politik i Europa. Specielt har Vesttyskland i en årrække under skiftende regeringer ført næsten nøjagtig den samme politik, nemlig at holde igen og holde igen og holde igen, med det resultat, at Vesttyskland ikke nær har udnyttet sit potentielle på nogen som helst områder. Resultatet er, at man år efter år har haft valutaoverskud: 20 mia., 30 mia., 50 mia. DM. Hvad har vi andre gjort? Vi har stået med hatten i hånden og sagt: Det var flot gjort, so ein Ding müssen wir auch haben. Man har bildt hinanden ind, at det, det drejer sig om i Europa, er, at alle lande får valutaoverskud, hvilket selvfølgelig er det rene vrøvl. Alle kan ikke have overskud. Overskud et sted må – ikke i det enkelte år, men over en længere periode – fremkalde underskud andetsteds. Lande med underskud kan ikke blive ved med at

opretholde deres import. Det ved vi af bitter erfaring. Vi har gang på gang måttet gribe ind over for indkomster, før de blev tjent, eller ved hjælp af afgifter gribe ind over for indkomster, efter at de blev tjent. Derfor er det på tide, at man i EF gør noget alvorligt ud af diskussionen om, hvordan vi koordinerer landenes valutapolitik, og derom har jeg selv gjort mig nogle tanker.

Vi tager det helt fra bunden og spørger: Hvad er det indre marked? Hvad betyder det indre marked? Det betyder ikke blot, at man skal kunne sælge sine varer, og at man skal kunne komme af med dem uden hindringer forskellige steder. Det betyder også, at det skulle være komplet ligegyldigt, om en dansk fabrikant solgte sine varer – for at udtrykke det populært – i Toulouse eller Tølløse; det ligner hinanden. Hvorfor i alverden skal en dansk virksomhed bestræbe sig for at sælge i udlandet, hvis den sælger udmærket i indlandet på konkurrencevilkår og tilfredsstillende et behov? Der er ingen, der beder en jysk virksomhed om at skaffe sig københavnske kroner ved at sælge på Sjælland, for vi har et indre marked i Danmark. Det indre marked må vi også have i Europa.

Vi skal lade være med at ligge på maven for lande med overskud, for det er ikke landene med underskud, der skaber handelsproblemer i Europa og i verden. Det er lande med overskud, der skaber handelsproblemer i Europa og i verden. Derfor burde man i stedet for ustandselig at tilbøde dem med overskud spørge: Kan man ikke opfinde en eller anden straf?

For det første kunne man tænke sig, at man – vi ved, at vesttyske banker i årenes løb har været med til at støtte kronens kurs osv. – ved en frivillig ordning kunne nå frem til, at man sagde, at selvfølgelig kan en dansk automobilforhandler uden videre købe biler i Vesttyskland for danske penge, da en eller flere vesttyske banker har pligt til at ligge med så og så mange milliarder i danske kroner uden at melde sig og forlange dem vekslet og dermed komme til at påvirke kronekurs osv. Eller man kunne gå hårdere frem, hvis EF bliver stærkere – hvad mange stiler imod – og sige, at der er straf for år efter år at oparbejde valutaoverskud. Så kan man som straf idømmes, at man skal aflevere så og så meget til en eller anden europæisk fællesbank til en rente, der ligger ganske lavt, med det resultat selvfølgelig, at de lande, der har under-